LÍSTEK NA CESTU Z PEKLA

Jaroslav Žváček

PASEKA

Jaroslav Žváček **LÍSTEK NA CESTU Z PEKLA**

LÍSTEK NA CESTU Z PEKLA

Nakladatelství Paseka

VYDÁNÍ KNIHY LASKAVĚ PODPOŘILO MINISTERSTVO KULTURY ČESKÉ REPUBLIKY

© Jaroslav Žváček, 2012

ISBN 978-80-7432-250-1
ISBN 978-80-7432-268-6 (PDF pro čtečky)

kamarád mi řekl:
„stačí vyjít ven na chodník
a tam si lehnout
někdo tě zvedne
někdo se vo tebe postará.“
(Ch. Bukowski, 25stránková brožura zdarma)

A

Tak co myslíte, co je ta nejsmutnější věc na světě?
Zapomeňte na fotky roztomilých koťátek, kterým kolem koutků tlamičky rostou černé fousky, takže vypadají, jako kdyby měla smutkem každou chvíli chcípnout.
Zapomeňte na černobílé fotky z válek, kdy matka brečí nad mrtvolou svého syna, a na závěrečné scény z filmů oceněných na festivalu Sundance.

To jsou jenom kýče.
Já vám povím, co je ta nejsmutnější věc na světě.

Tu zimu nenapadnul sníh a drželo se pošmourné počasí plné lezavé zimy. Šel jsem se sportovní taškou přes rameno bohnickým parkem a všude kolem byly mrtvé stromy bez listí, já měl v duši kvůli předchozímu depresivnímu záchvatu prázdno, beznaděj, plus touhu zemřít a nebýt.

Šel jsem se nechat zavřít na deset týdnů do léčebny pro duševně rozmrdané.

To bylo maximálně smutný.

A když sestřička řekla: *Sdělte mi kontaktní osobu,* tak jsem odpověděl: Není nikdo, koho byste mohli kontaktovat, pokud bych si hodil provaz.

A ona: „Tak někoho z vaší rodiny.“
A já: „Není nikdo ke kontaktu.“

Jo, to bylo sakra smutný.

A ještě smutnější bylo, když jsem si šel lehnout do pokoje, který se měl na dalších deset týdnů stát mým domovem: pět postelí v místnosti nudlovitě úzké, s bílými stěnami a čtyřmi dalšími chlapy, kterým v duši sídlilo šílenství. Jeden koukal s prázdnýma očima do stropu, druhému se neustále neurózou klepaly ruce jak ratlíkovi uprostřed ledna, další ukazoval na zápěstí jizvy od několikerého podřezání žil a poslední jenom blábolil o tom, jak všechny kolem sebe zničil.
A nikdo nevěděl, že tam jsem, a nikdo se o to nezajímal.

Jenom věž kostela, který se nacházel uprostřed areálu bohnické psychiatrické léčebny, se hrdě tyčila nad námi jako pyj devianta nad znásilněnou školačkou a já… já jsem se opravdu cítil jako znásilněná školačka.

Ale no tak. Nebudu si vám tady stěžovat jako děvka, které nezaplatil kunčaft. Od toho jsou terapeuti a ne vy. Cílem je sdělit vám, jak se dostat z pekla, i když vás má ďábel v hrsti.

Celý ten můj příběh je moc moc zamotaný. Perou se ve mně dva přístupy. Buď k tomuhle textu přistoupím

jako komerční scenárista a zredukuji celou tu story jenom na zábavné nebo emocionálně silné momenty, čímž zajistím, že se vám tato kniha bude líbit, dáte si ji na facebooku do oblíbených a doporučíte to k přečtení svým kamarádům.
Anebo podám ten příběh v celé jeho složitosti, takže se občas líčení stane těžkopádným a pro některé lidi nepochopitelným, ať už kvůli jejich vlastní netrpělivosti nebo čisté absenci inteligence.
Mému nakladateli by jistě udělalo radost, kdybych stvořil cool bestseller, a možná by měl takovou radost, že by mi i dal dost peněz na koupi dovolené v Chorvatsku.

Ale jsem už unavenej. Jsem už unavenej z té neustálé kalkulace, co se bude lidem líbit a co ne. Pochopte to, napsal jsem padesát dílů mýdlové opery *Ordinace v Rajské zahradě* – rok jsem nedělal nic jiného, než přemýšlel, jak to podat, aby žena s maximálně středoškolským vzděláním uronila slzu a zároveň se zasmála. Jsem už z toho UNAVENEJ.

A tak vám ten příběh podám tak, jak leží a běží. A navzdory scenáristickému zákonu, že v expozici se musí vyskytovat hlavní hrdina, nejlépe v celku a ve velkém celku, přičemž vysvětlujeme jeho charakter a motivace, tak to teď PORUŠÍM. Protože jsem UNAVENEJ z televizní scenáristiky.

A tak zcela netypicky a nezvykle začneme Jeremiášem, který není sice hlavním hrdinou, ale zcela sobecky a antičtenářsky ho dám přímo do první kapitoly, a to jenom proto, že mám k němu citový vztah – což je logické, když mi zachránil život.

Hey ho, lets gou.

„B“

1.

Bez dlouhého přemýšlení dojdeme k závěru, že svět je moc ošklivý místo. Avšak Jeremiáš Krobot nechtěl nic menšího, než v něm vytvořit ostrůvky naděje.

Jeremiáš.

U nás v Česku ne moc časté jméno. Biblické. Však ho taky ta kráva matrikářka v osmdesátém pátém nechtěla zapsat. Dokonce se zeptala rodičů, jestli už svých problémů nemají dost.

Jeremiášovi rodiče byli totiž aktivní katolíci a komunistům se to moc nelíbilo. Kdyby alespoň byli takoví ti katolíci, co sedí doma na prdeli a drží hubu. Ale oni ne. Svou materiální a duchovní podporou zabraňovali tomu, aby dělnická ruka tvrdě dopadla na pánbíčkářské kněží, kteří manipulovali v zájmu vatikánské kliky nezkušenými dospívajícími mladíky a přestárlými babkami.

A takové katolické manipulativní prase si ještě potom dovolí pojmenovat svého nejstaršího syna jménem Jeremiáš. Převzato z hebrejštiny s významem *Bůh stoupá výš.*

Není se co divit, že Jeremiášovi rodiče sametovou revoluci přijali s úlevou. Ale pak se cosi zvrtlo. Ti, co se Krobotů dříve ptali, proč zbytečně vyvolávají konflikty a proč ostatním *nedávají klid na práci,* zůstali na svých úřednických místech, někteří dokonce povýšili. Společnost se vymkla z kloubů a novým národním sportem se staly krádeže, defraudace a kamarádíčkovské

tenisové seance mezi mafiány a vrcholnými politiky. Katolíci i nadále zůstali manipulátory, kterými je třeba pohrdat, komunistické očkování bylo moc silné. Majetky nebyly církvi vráceny a titíž lidé, kteří se drželi pravou rukou za srdce při zpěvu Internacionály na pionýrském táboře v NDR, se s držkou plnou morálky ptali, proč církev ony majetky chce zpátky, když má ve štítu vetknutou skromnost.
Titíž lidé, kteří by pár let dozadu neodmítli francouzský polibek od Gorbačeva, najednou s hlavou hrdě vztyčenou, s vidinou sebe sama jako majáku správnosti nad rozbouřenými vodami devadesátých let, vyjadřovali své znechucení nad tím, že by se žáci ve školách měli něco dozvídat o křesťanství.

Není se co divit, že Jeremiášův otec zahořkl a z jeho aktivit, kterými sršel v osmdesátých letech, nezbylo vůbec nic. A tak alespoň ke katolictví vedl své tři sny a nejvíce Jeremiáše, který se stal křesťanem vpravdě vzorným. Ne takovým, co vám vnucuje své názory, ale takovým, co vám podá pomocnou ruku, i když se mu vůbec nechce.
Leč jejich rodina nebyla vůbec idylická. Jeremiášův otec byl čím dál víc zahořklý, což vedlo k větší bigotnosti, a tak se vzdálil od věcí, pro které si lze katolíků vážit a dokonce je i obdivovat.
Večerní zprávy byly doprovázeny otcovými naštvanými filipikami, přičemž Jeremiáš se naopak snažil všelijaké

společenské poklesky omlouvat a obhajobu prokládal Ježíšovými citáty o tom, že se máme zdržet odsudků, protože jak soudíme, tak budeme souzeni. Zpravidla hned poté následovala hádka o interpretaci Nového zákona.
Odcizení mezi Jeremiášem a jeho otcem se prohlubovalo a jednoho dne se to všechno kardinálně *posralo.*
Až si Jeremiášův otec přečte toto slovo, myslím slovo *posralo*, tak pravděpodobně odsoudí celou tuto knihu jako dekadentní, kterou správný katolík nečte.
A mně je to líto, protože tato kniha vznikla mimo jiné proto, aby podala svědectví o neobyčejně dobrém katolíkovi, který se jmenoval *Jeremiáš Krobot.*

2.
Celou střední školu měl Jeremiáš jasno – ve svém budoucím povolání chce pomáhat lidem. Protože studium medicíny by asi nezvládnul, zvolil si speciální pedagogiku.

Po univerzitě se vrátil do své rodné vesnice a nastoupil jako speciální pedagog do chráněné dílny pro mentálně postižené.
Tady bych rád vložil lyrický popis, ale ty mi nikdy nešly.
A tak si alespoň ten lyrický popis právě teď představte: Představte si, jak autobus jede kopcovitou krajinou

na rozhraní Hané a podhůří Jeseníků. Takové místo-nemísto, ani Haná, ani Jeseníky.

Tento autobus zastavuje v každé vesnici po své trase. Sváží lidi do práce. A v jedné takové vesnici, v malebné kotlině, tak moc malebné, že by na ni obrozenec vyplýtval dvě stránky slov, metafor, metonymií a ostatních pojmů, které se dospívající učí k maturitě, nastupoval do autobusu Jeremiáš.

Tímto autobusem každé ráno jezdil do práce, do města jménem Zábřeh. Do chráněné dílny, jak jsem se už zmiňoval. Tam mentálně postiženým vysvětloval, jak správně slepit obálku, aranžovat vánoční věnce nebo péct velikonoční beránky, protože zisk z prodeje těchto výrobků představoval hlavní příjem celé dílny. Pak jim také vtloukal do hlavy, proč by měli pracovat a ne se flákat, poněvadž mentálně postižení mají jenom malý smysl pro kapitalismus.

Ty více zaostalé a rodinou zanedbávané musel učit, že se nemají na veřejnosti tahat za pindíka, mluvit sprostě, anebo že se na záchodě splachuje.

Den vypadal takto: Ráno všichni prováděli *komunitu*, to znamená, seskupili se do kruhu, řekli si, co za celý předchozí den dělali, navzájem se chválili a zkoušeli se empaticky vcítit do druhého.

Pak se čtyři hodiny pracovalo, hodina přestávka, kdy si mohli na dílně vyvíjet libovolnou činnost, byl tam počítač nebo ping-pong, a po této přestávce se učili, jak přežít v tomhle světě. Cílem bylo ty chytřejší připravit

k samostatnému životu v chráněných bytech, jenom za lehkého dozoru jejich vychovatele. Vcelku se to dařilo, on i mentálně postižený se dokáže o sebe postarat, když se k tomu vhodně nasměruje.

Cesta autobusem do města trvala něco okolo hodiny. Navzdory nízkému platu 10 500 Kč čistého měsíčně a zdlouhavému dojíždění Jeremiáše jeho povolání naplňovalo radostí.

Upřímně řečeno, bylo ho na provinční město škoda, protože pracovat tak dobře s mentálně postiženými, jako to uměl on, to v naší zemi nezvládne moc lidí.

Za dva roky Jeremiášova působení v Zábřehu se celé tři čtvrtiny svěřenců dokázaly pod jeho vedením naučit žít samostatně a Jeremiášův věhlas se šířil širokým krajem vůkol. Rodiče neváhali své děti vozit i z padesát kilometrů vzdálené Olomouce, ráno co ráno, nelitovali ztraceného času i propáleného benzinu.

Často se stávalo, že do chráněné dílny přišli rodiče mentálně postiženého a stěžovali si, že jejich dítě je agresivní. Stačilo, aby byl daný vztekloun měsíc u Jeremiáše, a zjihl jako beránek – ale ne na základě trestů, ale díky tomu, že Jeremiáš s ním pracoval, mluvil s ním, zjišťoval, co má rád a co naopak nerad, dokázal se do něj vcítit, dát mu pocit, že jeho život má smysl a že ho ostatní mají rádi. Dokázal pochopit jeho frustraci, dokázal ji vyléčit, jeho duši pokryl chladivým balzámem pochopení.

Ale jeho úspěchy nepřišly zadarmo. Svému poslání

Jeremiáš věnoval drtivou většinu vlastního času, a tak se po nějaké době mentálně postižení stali tím jediným, co měl.
Vždycky byl spíše introvert a moc kamarádů neměl.
Přítelkyni? Tu neměl nikdy. Bylo mu šestadvacet pryč, a on ještě ani naživo neviděl nahou ženu.
Strašilo ho to ve snech. Neustále měl erotické sny. Každou noc. Občas to jeho tělo nevydrželo a samovolně ejakulovalo do pyžama.
Občas zoufalstvím mlátil pěstmi do zdi.
Biologii neoblafneš. Hormony se hromadí v těle a řvou „šukat“!

Takže: autobus jede lyrickou, malebnou krajinou. O dvě vesnice dál přistupuje lehce retardovaná Klára. Člověk by z jejího vzhledu málem ani nepoznal, že v hlavě nosí nízké IQ. Jasně, oblékala a česala se příšerně, módní trendy jí nic neříkaly, ale jinak vypadala vcelku v pořádku.
Bydlela pořád u matky, ale dělala pokroky a už bylo téměř jisté, že by mohla bydlet sama. Jeremiáš na ni byl hrdý.
Když přišla do chráněné dílny a když se měla podepsat, tak se rozbrečela. Předtím totiž chodila do zvláštní školy s internátem a tam je vychovatelky bily. Ty ses za celý den nenaučila podepsat? Švih pravítkem přes ruce. Menťáci musí být biti, ničemu jinému nerozumí, jsou jako zvířata a na psa je třeba hůl.

Jeremiáš s ní o samotě přes hodinu mluvil, řeč přešla z internátu na psy a Klára pookřála, protože zvířata milovala. Pak se podepsala bez breku. Kostrbatým tiskacím písmem. Jeremiáš zjišťoval, co ještě umí. Když jí ukázal abecedu, tak odříkala skoro všechna písmena. Neuměla jenom ch, w a y. Počítala do třiceti devíti, což bylo vtipné, že se zasekla zrovna tady.

Jeremiáš s ní trpělivě pracoval a Klára udělala neuvěřitelné pokroky, naučila se číst slabiky a od toho byl jenom kousek ke slabikování celých vět, pak se naučila i sčítat, odčítání dělalo trochu problém, ale když se jí dal čas, zvládla to. Pokračovali telefonním číslem na záchranku a číslem domů, vařením čaje a brambor, co dělat, když se člověk zraní.

Všechno to zvládla. Už by mohla i bydlet sama, kdyby to matka nezakázala. Nechtěla o ni přijít. Mateřské pudy. Klára si v autobuse sedala vždycky vedle Jeremiáše. Už se z toho stal takový zvyk. Pokaždé si sedla vedle něj a začala mluvit o tom, co doma dělali jejich pes a kočka, o čem jí povídala matka, každé ráno totéž, už to bylo trochu únavné, ale Jeremiášovi to nevadilo, měl trpělivost prakticky nevyčerpatelnou, empaticky pokyvoval hlavou. Vždyť takovým jako Klára patří království nebeské.

Takhle plynul den za dnem.

Jenom Jeremiáš se cítil čím dál tím opuštěnější, a tak se čím dál víc modlil k Bohu, aby ten koloběh samoty už nějak rozsekl, ale Bůh dál sídlil v klenbě kostela

a jeho uši se podobaly Kristovi zavěšenému nad oltářem – úplně dřevěné, bez hnutí, strnulé.

3.

Blížil se svátek sv. Valentýna. Občas někdo někde předhodí názor, že se jedná o den, kdy něco tak nekonzumního jako láska se mění v konzumní zvyk obdarovat svého partnera.

Pokud tento názor vezmeme vážně, tak chráněná dílna tento konzumní zvyk převáděla zpátky v nekonzumní dobro; ve velkém pytli byla bílá plastová srdíčka dovezená z Číny a mentálně postižení dělali to nejjednodušší možné – barvili je na červeno, ti šikovnější přes ně převazovali stužku, na které byl certifikát pravosti, jakože toto valentýnské srdce bylo opravdu vyrobeno v chráněné dílně.

Slavoj Žižek to nazývá kulturním kapitalismem – konzumuji a přitom mám dobrý pocit, že nejsem obyčejným vepřem, který si nabírá rypákem pomeje z koryta tak dlouho, až se obezitou nemůže skoro hýbat. Ale Slavoj Žižek je cvok.

Protože právě a jenom díky kulturnímu kapitalismu, kterým Žižek očividně pohrdá, mohla Jeremiášova dílna fungovat.

Jedno plastové srdíčko stálo ve velkoobchodě dvě koruny, po nabarvení a ovázání certifikátem získalo hodnotu korun dvaceti, za které se prodávalo

dál do maloobchodní distribuce. To, že si obchodníci narazili až dvousetprocentní marži, to je už věc jiná.

Jeremiáš u počítače vyřizoval úředničinu. Víte, že když chcete zažádat o dotaci na chráněné pracovní místo, tak musíte vyplnit dvě stě třicet jedna tabulkových položek?
Najednou jeden z mentálně postižených přestal barvit a řekl: „Já vím, jak to na Valentýna chodí. Chlap dá ženské kytku, když chce šukat!“ a začal se smát.
Jeremiáš pohoršeně zvedl oči od počítače:
„To se neříká, Libore! A tak to nechodí.“
„Ale chodí! Tak se balí ženský! Půjdu si koupit kytku a pak ji dám nějaké holce, protože chci šukat!“
Ostatní mentálně postižení se buď smáli, anebo se červenali.
„Sexuální styk je produktem lásky,“ začal mu vysvětlovat Jeremiáš, „nejdřív musíš tu holku milovat a ona musí milovat tebe. Nejdřív si musíte dávat pusinky…“
Pár lidí se zasmálo.
„…přesně tak, a pak teprve může dojít ke styku. A při styku musíš, Libore, použít co?“
„Gumu!“ vykřikl Libor a začal se smát.
„Jak se tomu říká správně?“
„Prezervativ,“ špitla Klára a začervenala se.
„Správně. Protože tak se chráníte proti nemocem a proti otěhotnění.“

„Já si zkouším gumu každej den. Už mi to jde. Už si natáhnu gumu za chvilku. Taky si zkoušíš gumu, Jeremiáši?“

Vždycky když došlo na sexuální záležitosti, tak Libora nebylo možné utišit a i ostatní mentálně zaostalé toto téma velice zajímalo, protože okolí mělo tendence tyto záležitosti před nimi tajit.

Nejhorší na Liborovi bylo, že ve svém volném čase chodil do hospody za partou alkoholiků, takže do chráněné dílny přinášel stále nové a nové sexuální podněty.

„Už jsem si to párkrát zkusil,“ řekl Jeremiáš (několik lidí se opět zasmálo), „a hlavně si ji nasazuji před každým pohlavním stykem. Nejdřív vyzkouším, jestli balíček není propíchlý, pak si kondom pečlivě nasadím a snažím se, aby mi nesjel dolů.“

„Kolikrát jsi šukal?“

„Častokrát,“ zalhal mu Jeremiáš, „a neříká se šukal, ale říká se třeba ‚mít pohlavní styk‘.“

„Jakej je v tom rozdíl?“

„Šukat je sprostý.“

„Aha. Když chce mít chlap pohlavní styk, tak koupí ženské kytku. A zeptá se jí, jestli nemá čas na kafe.“

„Teď pracujte. Můžeme to probrat všechno potom,“ přikázal mu Jeremiáš.

„Já vím. Pracovat, abych měl peníze. Si potom koupím pivo.“

„Ale jenom jedno, Libore!“

„Ano!“

Když potom ve čtyři hodiny dílna skončila a mentálně postižení šli domů, tak se na Libora přilepila Klára a zeptala se:
„Když víš, jak se balí ženské, víš, jak se balí chlapi?“
„Chlapi mě nezajímají, mě zajímají ženský!“
Prošli kolem květinářství.
„Nechceš kytku, Klárko?“ zeptal se jí Libor.
„Naučíš mě mít pohlavní styk?“ zeptala se ona na oplátku.
„Naučím,“ slíbil jí Libor, v květinářství koupil jeden karafiát, dal ho Kláře a doplnil: „Nemáš čas na kafe?“
„Co mám odpovědět?“ otázala se Klára.
„Že tě jedno kafe nezabije.“
„Jedno kafe mě nezabije.“
„Tak pojď ke mně na kafe!“ zavýskl.
Libor bydlel se svým otcem v paneláku na okraji Zábřehu.
Cestou Klára znovu vyzvídala:
„Jak se balí chlapi?“
„Vyvalíš na něj kozy,“ řekl jí zcela bezelstně Libor.
„A to se dělá jak?“
Libor si místo vysvětlování vyhrnul tričko a ukázal svou hruď plnou chlupů.
„A pak?“
„Vyvalíš frndu!“
Kolemjdoucí, kteří to zaslechli, se po nich pohoršeně otočili.
„A to se dělá jak?“

„To samý, akorát s riflema!“
Alkoholici proškolili Libora vskutku důkladně.
Vyjeli spolu do šestého patra.
„Tvůj táta není doma?“
„Není, řídí vlak, dneska do Berlína! Bude doma, až se dvakrát vyspím!“
Jako první vletěl Libor do ledničky.
„Vždycky mi tady nechává jídlo do mikrovlnky. Nemáš hlad?“
„Trochu mám hlad,“ připustila Klára.
„Dvě minuty. Vždycky se to ohřívá dvě minuty,“ poučoval ji Libor.
Společně spolu snědli ohřáté zapékané brambory, které byly ve svých hlubších vrstvách poněkud studené.
„Naučíš mě teda mít pohlavní styk?“ znovu se ho zeptala Klára.
„Naučím, pojď, půjdeme ke mně do pokoje.“
Liborův pokoj byl vybaven, že by erotoman záviděl – stěny byly polepené plakáty s dívkami v plavkách, po koberci se válely pornočasopisy. Na prostěradle se skvěly fleky.
„Holky – to je můj koníček.“
„Vyvalit kozy – takhle?“ zeptala se Klára a vyhrnula si tričko.
„Jo,“ odsouhlasil to Libor jako v nějaké škole.
„Pak vyvalit frndu – takhle.“
„Přesně.“
„A co když ani tohle nezabere?“

„Tak si mu sedneš na klín, strčíš mu jazyk do pusy a šáhneš mu na pepíčka.“
„Co to je pepíček?“
„Ty nevíš, co je to pepíček?“ podivil se Libor a vytáhnul z kalhot svůj penis.
„Aha – lulánek,“ kývla Klára.
„Chceš si to zopakovat?“
„Jo.“
„Tak já budu jako chlap, kterýho chceš sbalit.“
„Jo.“
„Takže jako první – vyvalit kozy…“
Klára udělala všechno podle Liborových instrukcí. Skončila mu nahá na klíně s jeho penisem v ruce.
„Přesně tak,“ řekl Libor, „výborně! Jsi chytrá holka! Za chvilku budeš moct bydlet sama!“ pochválil ji tak, jak byli chválení v chráněné dílně, když se naučili něco nového. Pak vstal, zapnul se a dodal: „Naučím tě teda pohlavní styk.“
„Dobře,“ souhlasila Klára.
Libor namátkou z hromady pornočasopisů na koberci jeden zvedl a podal ho Kláře:
„Jak chceš mít pohlavní styk?“
Klára v časopise listovala, jako si ženy u kadeřnice vybírají účes z katalogu, avšak ona si vybírala pohlavní styk.
Do obličeje jí narážely rozšklebené vagíny všech možných anatomických tvarů, ras a etnik, do kterých byly v různých polohách zasouvány penisy.

Nakonec si vybrala polohu, kdy dívka má jednu nohu opřenou o partnerovo rameno a druhá vede mezi jeho nohama, výhodou této je zejména fakt, že umožňuje fotografický detail na pohlavní orgány ve vzájemném zaklenutí.

„Tuhle," sdělila Liborovi.

„Není problém, není problém," odpověděl Libor, vytáhl ze svých železných zásob kondom, přesně tak, jak je v chráněné dílně učili, vyzkoušel, zda není poškozený, pečlivě a se znatelným cvikem ho nasadil na svou chloubu.

Chvilku trvalo, než se srovnali do požadované polohy, což pro ně jako sexuální nováčky nebylo vůbec snadné, a pak si podle fotky pedantsky zkontrolovali, jestli jsou oba dva usazeni správně, přičemž Libor Kláru upozornil, že paní na fotce nekrčí prsty na nohou.

Pak konečně Libor pronikl do Kláry a po vzoru amerických filmů funěl a mezi vzdechy se snažil i napodobovat „oh yeah". Klára držela celá ztuhlá a moc si to neužívala. Stihla se ještě kouknout na fotku, všimla si, že pornomodelka má našpulené rty, tak je nesměle našpulila taky.

Když se Libor dopracoval k vrcholu, tak se z něj vydralo: „Miluju šukání!"

Odkulil se a stáhl si kondom.

„Nesmíš to splachovat do záchoda," poučila ho Klára a začala se oblékat.

„Já vím. Já vím o šukání všechno."

„Říká se pohlavní styk.“
„Ano. Pohlavní styk,“ uznal svou lingvistickou chybu Libor.
Ještě než Klára odešla z bytu, tiše řekla Liborovi: „Děkuju.“

4.
Zdálo se, že bigotnost Jeremiášova otce roste každým dnem.
V televizi dávali v premiéře jakousi českou inscenaci a Jeremiáše to nebavilo, četl si odbornou literaturu.
Matka žehlila prádlo a nevěnovala filmu pozornost, naopak otec seděl v křesle a hlasitě se pohoršoval nad každou scénou, protože ten film od základů urážel jeho katolické přesvědčení, ale program nepřepnul.
„Podívej se – podívej se – tohle dávají o půl deváté večer!“ šermoval před sebou rukama.
Jeremiáš zvedl oči od knihy.
Na televizní obrazovce zrovna probíhala soulož.
„Ta holka tam má sedmnáct! A to je i proti zákonu, aby v televizi dávali soulož sedmnáctiletejch! No to je už skoro porno!“
Jeremiáš si vzdychl: „Tohle je ještě v pořádku.“
„Tohle si myslíš, že je v pořádku, jo,“ rozčilil se otec, „to bych teda nechtěl být ve tvým světě.“
Jeremiáš nechtěl přikládat pod kotel bigotního otce,

znovu se začetl do knih, ale vyrušil ho další otcův výkřik: „Oni tam hajlujou! Oni tam klidně hajlujou!“
A opravdu, z obrazovky se linulo sborové *Sieg Heil!*
„Když ti herci hrajou neonacisty, tak co jinýho by měli dělat,“ pokrčil Jeremiáš rameny.
Večery s otcem byly někdy k posrání.
V televizi naskočily reklamy, po tematicky vděčných reklamách na vložky, kdy se otec rozčiloval nad narážkami na menstruaci, přišly nudné reklamy na psí žrádlo a margarín, a tak se otcova pozornost přesunula jinam.
„Můžu se podívat, co si čteš?“ zeptal se Jeremiáše.
„Klidně,“ kývl Jeremiáš.
Otec z hromádky vzal první knížku.
„*Integrace mentálně retardovaných do společnosti*.“
Jenom tak lehce ji prolistoval. Sáhl po další:
„*Hluboká mentální retardace – způsoby a možnosti komunikace*.“
Letmo si přečetl úvod, prohlédl si nějaké fotky a pořádně to s ním otřáslo.
„To je hrozný,“ řekl, „to musí být hrozný, když se něco takovýho narodí.“
„Tohle je zrovna zajímavá knížka,“ nadhodil Jeremiáš, „zjistilo se třeba, že u hluboké mentální retardace jde vhodnou dotekovou komunikací o dost zlepšit stav.“
Otec si dál listoval knížkou.
„To je dobře, že existujou lidi jako ty, kteří s tím ostatním pomáhají.“

Jeremiáše najednou zalilo zvláštní teplo. Po dlouhé době se s ním otec nehádal, naopak vyjádřil své uznání. Jeremiáš se usmál: „Díky."

Tento krátký okamžik pak ale otec vzápětí zkazil, když zjistil, že další knížka na stole je *Sexualita mentálně retardovaných – tabu dneška*.

„Oni mají dovolený souložit?!" pohoršil se otec.

„Mentálně postižení mají lidská práva, takže i právo mít pohlavní styk."

„No to je ale hrozný, to bych hnedka zakázal. Co z toho můžou mít?"

„To samé co my."

„Ještě řekni, že ty to podporuješ!" rozhněval se otec.

„Ne že bych je k tomu přímo vybízel," vysvětloval Jeremiáš, „ale nekladu jim žádné překážky. Máme přímo i hodiny, ve kterých se učíme, jak se správně sexuálně chovat."

„No to je hrozný."

„Nesmíš sexualitu vnímat tak bigotně, je to přirozená věc," namítl Jeremiáš.

Doutnák byl zapálen a plamínek si razí cestu k náloži dynamitu, otec se nadechuje:

„Nevidíš si do huby!"

A začal Jeremiáše obžalovávat, jaký je to budižkničemu, a že by si měl najít holku a že má na víc než dělat za deset tisíc měsíčně, a srovnával ho s jeho dvěma bratry a matka mu od žehličky přizvukovala, Jeremiáš se rozbrečel a odešel do svého pokoje.

Nejvyšší čas vypadnout z domu. Ale kam by šel? Vidina, že bude sám v prázdném bytě, ho vůbec nelákala. A otec má špatné chvilky jenom občas.
Dlouhé večery trávené v pokoji lákaly k onanii. Ale Jeremiáš si zakázal onanovat vícekrát než jednou za dva týdny, neboť pohlavní čistota je důležitá.
Byla to taková smlouva s Bohem, kterou jednou Jeremiáš uzavřel – já se zdržím onanie, budu čistý a ty mi sešleš do cesty nějakou ženskou.
Bohu se do toho ale očividně moc nechtělo.
Samota.

5.

Autobus přijížděl k zastávce. Tento den si Klára naplánovala jako velký den.
Sedla si k Jeremiášovi, jako obvykle.
„Včera jsem byla se psem až u vodárny," sdělila mu.
„To je hezký," odpověděl Jeremiáš, „a kartáčovala jsi ho večer?"
„Ano."
„To je správně, musíš mámě pomáhat."
Autobus chvilku jel a Klára si pořád nemohla dodat odvahu. Pak se konečně zeptala:
„Máš holku?"
Jeremiáše ta otázka překvapila:
„Proč tě to zajímá?"
„Jen tak. Máš holku?"

„Ne, nemám.“
„A chtěl bys?“
Jeremiáš se uchechtnul. Mentálně zaostalí mají občas podivné otázky.
„Každý muž chce holku.“
„Teplouši nechtějí holku.“
„Neříká se teplouši, ale homosexuálové. Teplouš je sprostý.“
„Aha.“
Dojeli až do města.

V osm už tam byli všichni.
„Tak, jak jste se včera měli?“ zeptal se Jeremiáš a ostatní mu postupně začali odpovídat.
„Byl jsem s kamarádama,“ vykládal Libor, „a pak jsem si celej večer prohlížel holky v časopisech.“
Libor dělal Jeremiášovi starosti. Ti jeho kamarádi alkoholici na něj měli špatný vliv. Ale zase bylo dobré, že se Libor neizoloval od okolí.
„Jak moc často s těmi kamarády piješ alkohol?“
„Jedno pivo denně, tak jak mi říkáte!“
„A nenabízí ti víc piv?“
„Nabízí, ale já nechci. Já stejně nemám peníze, táta si je nechává.“
„Alkohol by tě udělal hloupějším.“
„To já nechci být hloupějším.“
„To je dobře.“
Pak odpovídalo několik dalších mentálně zaostalých

a potom přišla na řadu Klára, jenom zopakovala to, co Jeremiáš už slyšel v autobuse.
„Tak dobře, mládeži," uzavřel to Jeremiáš, „dopoledne budeme zase dělat valentýnská srdíčka, pak přinesou oběd, pak pauza a potom budeme nacvičovat, jak se chovat v kině."
Všichni se dali do barvení valentýnek.
Libor pošeptal Kláře:
„Můžu tě naučit nový věci."
Klára špitla:
„Ne."
Chvilku na ni Libor ještě naléhal. Dokonce kvůli tomu přestal i barvit srdíčka a Jeremiáš ho musel napomenout.

„Mohla bych s tebou mluvit?" zeptala se na konci dne Klára.
Bylo zvykem, že když měl někdo nějaký problém, který chtěl nechat v tajnosti, tak se mohl s Jeremiášem soukromně sejít u něj v kanceláři.
„Dobře," kývl Jeremiáš.
Den D.
Hodina H.
Vteřiny k minutě M.
Za chvíli vyjde láska najevo.
Jeremiáš si v kanceláři sedl za stůl a usmál se:
„Copak se děje, Kláro?"
„Já ti musím něco říct."